

Quotidiana Christiani Militis Tesseræ

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

10. Dies Septemb. Inchoantibus, præmium promittitur, sed perseverantibus datur? S. Aug. l. de modo bene. viven. serm.6.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Septemb.

Tessera.

715

enim, ad victoris pedes, colligatos vinculis hostes, fracta, & dissecta barbarorum tela; inanes galeas, clypeos mille in locis perfossos, hostilemque vim omnem superatam. Ita ille jam superior, triumphans, infra se habuit, & gentium contumelias, & dolores corporis, & Tyrannorum supplicia, & famem, & metus, ac mortem ipsam; totumque, qui mortem præcedere solet, crudelitatis apparatus, ac immanitatis pompam: quibus stratis, domitisque, gaudio exultans; quia de omnibus triumphans, canit illud triumphale epos: (a) *In his omnibus superamus.* Itaque, hujus exemplo, instanter operare; erit postea operæ suæ & pretium & præmium.

Insta, ne cesses; aderunt post semina messes.

10. DIES SEPTEMB.

Inchoantibus, præmium promittitur; sed perseverantibus datur? *S. Aug. l. de modo bene. viven. serm. 6.*

Perseverantia.

Dum virtutes, quasi militares copias, quæ sub signis merent Fortitudinis, recensere persevero, prolapsus sum ad Perseverantiam; quæ sola, ut operum coronis, operibus imponit coronam. Aliud est, coronam imponendam promittere; aliud promissam imponere. Præmium, quod inchoanti, Dei Liberalitas promittit; perseveranti Justitia imponit. Ut obtineas Regnum, cujus nullus est finis; necesse est, perseveres usque ad finem: nam nihil est factum, si restet aliquid faciendum. Admodum nihil tibi conducet per omnem vitam laborasse,

(a) *Supra v. 37.*

rasse, si desinas in fine vitæ laborare : plus prodest unum momentum ultimum perseverantiæ, quam omnes anni præcedentes ; nam sanctos quis perdidisset, si in illo instanti defecisset. Fors molestum tibi videtur in aliquo opere contumaciter perseverare : molestius est, iterum incipere ; & multò molestissimum inceptare sæpè. Quantum est solatium, audire illud Incarnati Verbi : (a) *Consummatum est*, tantum erit ludibrium, audire exprobrantes : (b) *Hic homo cepit edificare, & non potuit consummare*. Ne desistas ab inchoato opere ; ut in eo persistas, adhibe omnem operam : expeditius est, semel perseverare ; quam crebro inchoare.

II. Idcirco desinunt plures perseverare ; quia opus bonum, quod inchoarunt, judicant multis difficultatibus obseptum : sed non fugiunt difficultatem, nam perseverando facilius fit ; si potuisti incipere, quod est difficilius ; poteris continuare, quod est facilius. Expertus es illud, quo incepisti, opus non esse impar tuis viribus, par esse tuæ gratiæ ; cur contra tam diurnam experientiam modò diffidis, & putas te non posse sustinere ? quod est præteritum, & quod futurum est, non creat tibi molestiam in præsentiarum : itaque, ut minuas onus, ne simul, & semel tibi proponas totam difficultatem ; quia non venit simul tota, sed pars parti temporis responder. Ut potuisti antea sustinere, potes modò, poteris & olim deinceps. Qui bene agere consuevit, malè agere dediscit : sic erit tibi ad solatium, quod fuerat ad terrorem, Consuetudo vincit difficultatem, quia vincit naturam ; quid faciet, quæ superior est natura, Dei Gratia ? Bonitas æterna requirit

(a) *Joan. 19. 30* (b) *Luc. 14. 30.*

rit, ut æternum illi servias. Dilce perseverantiam amoris ab eo; qui, cum dixisset suos, in finem dilexit illos: qui perseveravit pendere in Cruce, nec voluit ab eâ descendere, Licet Judæi promitterent se credituros, illum esse Filium Dei. Age homo remisse; quid debes optare, & facere pro Christo, qui in Cruce pro te perseveravit? qui dilexit te usque ad mortem; nisi facere bona, & perpeti mala?

III. Opus bonum semper est in promptu; quid autem obest, quo minus facias, & faciendo perficias; nisi laboris molestia? Attende, aliud bonum hoc esse, pati malum; attende jam geminatum bonum, conjunguntur in hoc opere perseverantiæ, illa duo; facere bonum, & pati malum. Non poteris excusari, si non perseveres; quia solum te impedit, quod deberet optate pati pro Christo? At si tam infirmus es, ut non te urgeat Amor Dei; invitet te Amor tui; stimulet lucrum tuum; acuat spes gaudii futuri? Desperatio salutis, & vitæ pereuntis, fortiores solet facere milites, & sic servare: spes Divina æternæ vitæ est fortior, quàm desperatio vitæ temporalis; igitur, & te fortem reddet, & beatum: cum hæc spe aggredere, & persevera. Itaque subsidium perseverantiæ, ne voluntas fortiter concepta, ad primam veluti pruina difficultatis emarcescat, & tam fædè à captis resiliat; quàm gloriôsè ad ea accesserit, sit prægustatio attentamox consecuturi boni: è contra verò asperitatis brevi effluxuræ, grata præsensio. Si vis benè finire ultimâ horâ, singulis horis incipe; si vis perseverare, semper de novo incipe? ne purges socordiam tuam infirmitate corporis; nihil non potest corpus, si fer veat spiritus. Phreneticus; cum infirmus sit, & debilis morbo, plus potest,

potest, quàm quatuor benè sani; vis animi aliquando se communicat corpori. Si infirmitas morbi fortes facit: quantò magis robur Gratiæ, & sanitas animæ, cum diligit Deum, & sperat in eo. Hoc, ut perseveres, insculpe animo poeticum pronuntiatum:

Premia victorum pendent à fine laborum:

Hoc, Scriptura sonat; finis, non pugna coronat.

II. DIES SEPTEMBRIS.

Non est Temperantia in solis resecandis superfluis, est & in admittendis necessariis? *S. Bernardus de confid. l. 1.*

Tempe- I.
rantia.

Prodit, ex umbra in solem, è latitudinis in conspectum, virtutum Cardinalium, ultima quidem ordine, non tamen dignitate, Temperantia; quæ secum virtutum, veluti pratoriam cohortem, in aciem producit; quibus contra oblectamenta vitia, prælia Domini, pro Rationis dominio fortiter prælietur. Ut autem, non tantum quæ sit, intelligas; sed quanta sit, penitus percipias: Propono ejus imaginem à variis expressam: (a) *Temperantia, est moderatio cupiditatum, Rationi obediens.* Proprium illi est, corporis voluptates non suscipere, turpisque voluptatis usus nequaquam cupidam esse; ac justam etiam vereri licentiam; componi que animo in parvis, ut in magnis, quæ ad vitam humanam pertinent, rebus: unumque observare; *Ne quid nimis:* sic, ut necessitatem nec præcedat, nec excedat; adeoque rejiciat quidem superflua, sic tamen, ut & admittat necessaria. Illius indolem illustrat Seneca his verbis: (b) *Temperantia, voluptatibus imperat; alias odit, atque abigit; alias*

(a) Cicero l. 2. de finib. (b) Seneca epist.